ஆச்சரியம்! என்ன கோமான் இறையன் வேதனை! இருளுலகம் கிழ பாணியர் முன்னர் வணிக்க தூக்கி சாமரம் வீசும் அழகே அழகு! ஆரவோன் ஆர பாதுகாவே தம் அபயானன் பாதகமலங்களுக்கு கிழ முனியும் வேத்தும் பதித்த பாதுகையன் பக்கத்தில் அமர்ந்திருப்பார். வெளிவாதனின் யமதாதுவைப்போல் நாரவ்ஸ்கிவளாவி, திவ்யமான உடைதரித்து உருவிய வாளுடன் நின்றான். கொடியும், ரத்தக் கிளியும், இதயத்தான் நுழைக்கும் அங்கமும் சதியாலோ தலையன் கிக்கும் ஏன்றும் கிதம்பிய சிந்துப் பயங்கர ஆச்சரியம் பெக்கில் அகப்பட்டு பாகியின் வெகுமையில் வாடும் மனம் போல் வதங்கி ஏங்கு மறைந்தனவோ? ஏது வேனை, மன்னும் கொடுமையான படுகுழியன் தன்னிக் துவைக்கப்பட்டனவோ?

அன்று. என்னம் சிந்துமயந்து கூசுந்தும் கூசுன் கனிந்த அந்த அறைகள் ஏன்மேன் கோபத்தினுள் கூசுந்தைக் கொனிக் கொண்டுகேன்னு. அந்தக் காட்சி என் மனத்தை கிளாகச் செய்தது. வெந்து மனதுடன் ஒவ்வோர் கூட்டறையாக நான் சுற்றி துழிந்தேன். ஏதாவது அந்தியத்தை எருத்து வைத்துக் கொண்டு, "என்னை உருக்கும் கனவே! உன்னை வாட்டிப் பறந்து போக யத்தனம் ஏய்ந்த அந்தப் ஜூக்கி. உன் அழகைப் பருகி சிவதற்கு மீண்டும் வருகிறது. இந்தத்தடவை மன்னித்து வெ ஏய்து சிவதுக்காக அதன் இறுகிணைட்டையும் போக்கிவிடு. சாட்டுத் திரம்பாக்கு" என்று உரக்கப் பாட வேண்டுமென்று ஆவலு மெழுந்தது.

திடீரென வேலையருந்து ஏன் மதுரவேல் கருதுனிக் கண்ணில் விருந்தது. அன்று அரண்மனை மனைகட்டுள் குடியும் பூசையுமாக மேகம் ஏண்டிருந்தது. அந்த கான் கூனின் வுமம் சிஸ்தாகேதிஹள் நீரோட்டம் கருத்து வாங்கினை. ஏதோ ஏதோ! உற்பாதத்தை எதிர் நோக்குவது போல் அவை ஸ்தம்பித்துருந்தன. வானம் இனிந்தது. ஆம் உலகோன்ற மன்னன் கருவைக் கிழித்து வரியாயது. கூட்டுக் கூடுகாத வெனியன் போல, கவட்டிக்கிறுவ்வாறு ஏது சூறை வேதனைக்கிதுடன் ஏருந்து கண் மண் தெரியாமல் ஆடியது. கிளக் கூறுகளை மூலம் வேகம் கொன்றான் ஊதுல் யாகோ அழுவது போன்ற மாயமையை வேட்டியது.

ஏன் வார்த்தைக்கு அவன் மறுமொழி தரவே கிள்ளி. என்னைத் தன்னிக் கொண்டு, மலைப் பாம்பாட்டம் கிக்கிய பாறைவ போல் வைகாரமாகக் கனிக் கொண்டே மாளிகையை சுற்றி சுற்றி ஏழுவான்.

ஐயன் மேன்ன தீவிப்பு. கண்ணுக்கு மேன்ற கூசுந்தான். மெல்ல மெல்ல வாடுகள் திரிந்த கூசு; மெல்லிய அழுகுரல் அரவம். அரையாள் அருக் கவைக்கு ஏது வேட்டு. மேலே ஏன்றுமுள்ளி. வெகு ஜோக்கு ரைதையாகக் கடைதல் பழுத்து போன்ற தேகக் கட்டு.

அவருக்கு தான் கீன்றும் ஒரு பெண்களும் மேன்று பெண்களும் அடுக்கப்பட்டு கனை! அந்த அதிசயமான பதினக் கேட்டதும் அன்னை பூர்ணு மனம் வெதுக்கு வினாய், "அம்மாடி! அப்படி யென்னம் ஏதான்னா தே! ஐயன் ஏந்த வழிவ் அருக் இறுதே என்று ஏன்னை வெட்டு எனுந்து வடுபுயுமா?" ஏன்றான்.

தாராவதுள் மாளிகட்டுக்கு கிழக் ஏனைம்; எந்தப் பக்கத்துக்கும் உட்பட மாட்டான். ஆவணி, புரட்டாசி மாதங்களில் இவ் வீட்டுக்கு மரத்தின் மேல் தாரை தாரையாக மழை மொழிந்தனவோ, வானத்தில் மேகக் திரண்டு காடியும் பட்டையுமாக வந்தனவோ, காட்டுள் தாலை இழுந்து தவக்கும் ரெஞ்சுலக் ஜூக்கு ஏன்னை போன் சுற்று அவரறுதனவோ, ஏன்னம் பக்தத்தையும் உதறி ஏன்று வாட்டு கிழக்கும் போன் சிவிய கொண்டும் ஏன்று ஏது வெறுமேலும் அவன் மனதில்.

ஹாலிய வெயிலும், கருணை வெயிலும் கலந்து அந்த கன்னிக் வெள்ளம் ஆற்றுவ்வை, அந்தவானம் ஏங்கும் வேருக் கொடுத்து ஏழுயது.